

M'agrada el camí cap a l'escola. És semblant a la processó de les festes del poble, on a cada masia s'uneixen dues o tres persones fins que som una bona colla. Tot són rialles. M'agrada també perquè és primavera, i el camí es vesteix de gala: flors de tots colors i formes, en la seva màxima esplendor. Sempre m'ha inquietat molt veure com totes les plantes es posen d'acord per florir de cop. Com es comuniquen si no tenen boca? Quedo capficada en les meves cabòries. Un copet a l'esquena em fa baixar dels núvols. És la Clara, la meva millor amiga, que m'ensenya la trena que li ha fet la seva mare. Xerrem, i entre anècdota i anècdota ja som a l'escola. Acomiadem els nois, que marxen cap a la seva classe, i nosaltres desfilem cap a la nostra, a l'altra banda del pati.

De fons sona la ràdio. La posa la mare cada matí quan anem cap a l'escola. Hi tenim uns deu minuts amb cotxe des de casa. Quedo embadalida mirant per la finestra. Vaig de conjunt amb el cel, penso, que avui és blau, sense cap núvol tacant-ne el llenç. Em fascina mirar amunt. Com de gran és el cel? Fins on arriba? La música que acaben de posar a la ràdio em fa tornar a la realitat. Ja som a l'escola i veig la Jana i el Pau, que m'esperen fora el cotxe. Acomiado la mare amb un petó, fins al vespre, i m'uneixo als meus amics per entrar a classe.

Hem resat totes juntes, seguint el ritual de cada matí, i seiem als nostres pupitres per començar la lliçó. Toca matemàtiques, revisarem les taules de multiplicar, anuncia la senyoreta. Es passeja entre nosaltres demanant-nos resultats mentre ens fita amb la mirada. Quan passa per la meva vora un calfred em recorre l'espina i abaixo el cap. No em puc treure de la ment la imatge de les seves mans carnes impactant contra la meva cara quan li vaig demanar com és que el Sol no queia del cel. Vaig ser massa agosarada, ho sé. No està bé fer preguntes impertinents. La classe per sort transcorre de pressa i la busca del rellotge aviat arriba al punt més alt del seu recorregut. Ara ens toca costura. De vegades envejo el meu germà, que ben segur que mentre jo cuso botons o faig vores ell està aprenent coses molt més interessants.

No m'agraden gaire les llengües, i la classe es comença a fer pesada. Miro de reüll en Pau i quan em torna la mirada li faig una mitja ganyota. Veig el reflex del seu somriure murri a la pantalla del meu ordinador. Per sort, sembla que els últims minuts passen més ràpidament, desafiant les lleis de la física. S'acaba la classe. Toca ciències, per fi! La setmana passada li vaig demanar a l'Anna, la mestra, perquè els peixos no tanquen els ulls quan dormen. Em va suggerir que ho busqués, a casa, i em va proposar sortir-ho a explicar davant dels meus companys, així aprenem tots junts, em va dir. En tinc moltes ganes.

No us creureu que m'he trobat tornant cap a casa: vint-i-cinc pessetes! Les he recollit apressada i me les he guardat a la bossa. Havent dinat he ajudat la mare a plegar la cuina. M'ha caigut una olla a terra. Perdona mare, m'he disculpat. Això em passa per anar amb presses. Un cop feta la feina, he sortit escopetejada de casa. Les amigues m'esperaven a la plaça per saltar a corda, però abans he passat un moment pel quiosc. L'altre dia hi vaig veure a l'aparador un llibre que em va cridar molt l'atenció. *L'Enciclopèdia de la vida*, es deia. L'he anat a comprar amb els diners de la meva troballa.

Sortint de l'escola hem anat juntes amb la Jana cap al gimnàs. Teníem classe de hip-hop. I després m'ha vingut a buscar l'àvia. El meu moment preferit del dia, sens dubte. L'àvia és molt dolça, i molt sàvia, també. Sempre m'explica moltes coses interessants. M'ha donat cinc euros i m'he comprat un croissant per berenar, que he menjat de camí cap a casa seva, mentre ella apuntava un grup d'orenetes amb el dit i m'explicava que ara a la primavera tornaven d'un llarg viatge des de l'Àfrica. Migració, se'n diu.

Quan el Sol comença a minvar és hora de tornar cap a casa, a sopar. La mare ens ha preparat sopa. Amb la panxa plena me n'he anat ja cap a l'habitació. Havia de fer els deures, però no he pogut reprimir les ganes de fullejar el meu nou llibre, que m'esguardava des de sobre el llit i m'atreia com un imant atrau un clau. Imatges de diferents flors i animals, del cos humà, dels planetes... Sense ser-ne conscient he quedat absorta en aquell món de ciència. Es pot saber què estàs fent?! El pare s'ha enfadat, m'ha dit que hauria d'haver ajudat la mare a fregar la cuina i haver fet els meus deures de cal·ligrafia. M'ha pres el llibre, quines maneres de perdre el temps, ha sentenciat. M'ha caigut una bufetada, també.

L'àvia seu al sofà llegint una revista i jo aprofito el moment per escapolar-me a les seves golfes. M'agrada anar-hi, sempre hi trobo petits tresors. Només hi ha una petita finestra al sostre, per on entra un fil de llum que dona a l'habitació un aire misteriós. Sota les muntanyes de pols un llibre em crida l'atenció. Bufo, i tot de borralls surten volant. *Enciclopèdia de la vida*. Decideixo fullejar-lo, i m'encanta. No soc conscient de l'estona que porto immersa llegint fins que quedo a les fosques. Baixo al menjador. L'àvia somriu en veure la meva troballa. Em proposa que me'l quedi, el llibre, i jo encantada accepto l'ofertament. Es veu que el va comprar quan era petita, i que el seu pare li va requisar durant molts anys, engabiant la seva curiositat. No vull que a tu et passi igual, em diu.

És diumenge. Estem a taula. Ja saps de què voldries treballar? El meu germà seu al meu costat i mou el cap en un gest negatiu, tot responent a la pregunta del pare. A mi no m'ho demanen. Ara quan acabi l'ensenyament bàsic no continuaré estudiant. Segurament treballi una temporada a la fàbrica tèxtil del poble. Després em casaré, formaré una família i acabaré assolint el rol de mestressa de la casa, seguint els passos que m'han ensenyat des de petita. Vull ser científica. Un pensament fugaç. M'encantaria verbalitzar-lo, però sé que no està bé. No és el que em toca. Penso en aquell dia, deu fer tres o quatre anys, quan el pare em va prendre el llibre que m'havia comprat, en el càstig que em va caure. Un calfred m'envaeix. No, no ho puc dir. El pare s'escandalitzaria, la mare s'enfadaria, potser.

Aviat acabaré segon de batxillerat. És un curs intens. Molts dels meus companys encara no saben cap on volen encarrilar els seus futurs. Jo ho tinc molt clar. Vull estudiar biologia. Des de menuda que somio en poder seguir els passos d'algunes de les meves referents, com Rosalind Franklin o Barbara McClintock, de les que algun cop ens havien parlat a l'escola. Sens dubte, però, la meva més gran referent ha estat la meva àvia. Ha estat ella qui sempre ha alimentat la meva curiositat insaciable i m'ha animat a respondre tots aquells dubtes que em sorgeixen.

La florista tria amb cura i delicadesa cada una de les vint-i-cinc tulipes a mesura que va conformant el ram. Està quedant preciós. Doncs aquí el tindria. Pago. Faig via cap a casa amb el ram a les mans. Després una olor viva i juganera, que em transporta a aquelles primaveres de la infància. Aquelles primaveres on, igual que la natura, floria dins meu un interès àvid per tot allò que m'envoltava. La vida, i suposo que la forma de veure el món d'aquells temps, m'ha dut per camins molt diferents dels que la meva ambició somiava. De vegades els somnis no es fan realitat, però veure'ls avui realitzats en una persona que tant m'estimo crec que és dels millors regals que em podria fer la vida.

Diuen el meu nom. Pujo a l'escenari enmig d'una brisa d'aplaudiments, aguantant l'equilibri que els talons que duc volen fer-me perdre. Em col·loquen l'estola i em lliuren el diploma. Ara ja ho puc dir: soc biòloga. A la sortida m'espera l'àvia, amb un ram de flors. Són tulipes, diu. Aflora un record. *Enciclopèdia de la vida*, pàgina 25, *Tulipa gesneriana*. Les tulipes a la primavera floreixen molt ràpidament, saps per què? La petita jo,

encuriosida. Doncs perquè durant l'any van guardant nutrients dins del seu bulb i quan arriba el moment aquests es transformen i sorgeixen com una explosió de color i vida. Sigues una tulipa, em diu l'àvia, ves-te amarant de tot allò que t'interessa, mai perdis la curiositat, i floreix molt.